

# **СЕРГЕЙ ГЕРДЖИКОВ**

## **КИТАЙ 2002**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ЩЕ СЕ ВЪРНА ПРЕЗ ЦЯЛА АЗИЯ!

Япония — Китай — Пакистан — Иран — Турция — България!

Планът е определен в едри щрихи и са ми ясни много подробности. Страните са Китай и Пакистан, а ако остане време — Иран и Турция. Задължителните планини са: Хуан-шан и Емей-шан в Китай и Западните Хималаи (Каракорум) в Пакистан. За други планини — ако остане време. Ще пътувам с кораб от Осака до Шанхай. След разглеждане на Шанхай се отправям за остров Путошан — будистко място. Ако не остане време, го избягвам. Следва Хуан-шан — изкачване на Жълтата планина с нейните скални кули — също будистка обител. Оттам — Чънду, столицата на Съчуан — отправна точка както за Тибет, недостъпен сега, така и за Емей-шан (будистко място). Продължавам на запад през Кашгар за Пакистан през високопланински проход в Каракорум.

В Пакистан ще правя два-три трека и едно изкачване на връх около 6000 м. Трековете са: **Налтарска долина**, базов лагер на **Нанга Парбат**, „Планината убиец“ (8126 м) откъм север — **Ракхиот**, и базов лагер на Нанга Парбат откъм запад — **Диамир**. Ако остане време — и южния подстъп към трикилометровия отвес на Рупалската стена. База ще ми бъде селището **Гилгит**. Възможни върхове за изкачване: Чонгра от североизток (6824), Булдар от север (5723 м), Гангало (6608 м). Разполагам с две превъзходни карти — японско издание, с доста подробни данни за планинския релеф около Нанга Парбат и К2. Най-качественият трек би бил към страховитата пирамида на К2 — вторият връх в света и най-трудният осемхилядник, но за това се иска много време, сложна процедура за разрешение и задължителен водач (с висока тарифа). В помощ са ми чудесните пътеводители на Lonely Planet за Китай и Пакистан.

Екипировката ми е качествена за трек, става и за изкачване на около 6000 м, но не на по-високо. Нямам достатъчно добри обувки и височинна палатка. Раницата ми тежи към 35 килограма.

Начертал съм си график по дати къде ще ходя и какво ще правя. Финансовата ми сметка за пътуването и всички разходи, свързани с него, възлиза на около \$1000 (но е без кръчмар и в крайна сметка ще отидат близо два пъти повече). Добре, че имам резервни долари, които киотските банки не ми преведоха на кредитната карта. Ето и графика:

17–19.05. Пътуване с кораб Осака — Шанхай. Това не подлежи на промяна.

19.05. Шанхай: настаняване (IMCA hotel?), пазаруване: котки, палатка. Разглеждане: Jade Buddha temple, Yu Yuan garden.

20.05. Автобус за Tankow (Хуан шан).

21.05. Изкачване на Жълтата планина (Huang Shan) и потопяване в горещите извори.

22.05. Автобус до Hefei. Самолет за Chengdu. Чънду е столица на централната провинция Съчуан и отправна точка за пътуване към Тибет. Вероятно добро място за пазаруване на алпийски инвентар и екипировка. Настаняване в Chegdu.

23.05. Chengdu. Туристическа информация, проучване на условията за пътуване за ласа. Пазаруване. Билет за Emeishan (гр. Емейшан) за изкачване на будистката планина Емей. Пътуване и настаняване (Палатка? Хотел?).

24.05. Изкачване на вр. Емей Шан, багаж на Tedy Bear Cafee. Старт от Манастира на десет хиляди години (Wannian Si). Бивак преди върха (според описание).

25.05. Изкачване на върха на Емей Шан. Съкратен график — за 8 часа и слизание без нов бивак до долу (Wannai) за около 7 часа. Настаняване в хотел с баня.

26.05. Отпътуване обратно за Чънду с автобус до Baoguo Si и влак до Chengdu. Билет за самолет за Западен Китай, към границата с Пакистан (Urumqi или Kashgar). Пътуване със самолет (нощен?). Кашгар.

27.05. Пътуване с автобус за Пакистан през Каракорум.

28–29.05. Пакистан — начало на трекинг. Планирам трековете:

29.05. От Гилгит: Налтарска долина до Ишкоман.

31.05. От Гилгит: Нанга Парбат Ракхиотска страна до базов лагер: Fairy Meadows — 4 дни.

4.06. От Гилгит или Чилас: Нанга Парбат Диамирска страна до базов лагер: — 7 дни.

Резервни трекове:

От Балтистан: ледник Балторо до базов лагер на К 2 — 14–20 дни. Нужно е разрешение от пакистанското Министерство на туризма.

От Хунза: Ледник Батура; Ултар Нала (ждрело, катерене).

От Каракорум и Хималаите (Гилгит или Хунза) — автобус за Исламабад.

От Исламабад — автобус (самолет) на запад, евентуално през Иран, Турция, за България.

Графикът ми съдържа много специфични данни за организиране на пътуванията, изкачванията и трековете, по книгите на Lonely Planet за Китай и Пакистан и подробните експедиционни карти на районите на Нанга Парбат и Налтар. Съдържа несъмнено и неизпълними неща — като цяло програмата си е за цял месец и повече.

А ето какво се случи в действителност.

## ПРЕЗ ПАЦИФИКА

**17.05.** Излизам с тежката раница от Киото-Бетсуин-темпъл в дъжда. Хващам автобуса, после влака и ето ме в Осака, Умеда. Оттам — с метрото до Осака порт. Регистрирам се и в 12 часа се качвам на кораб на китайската фирма „Шанхай фери“. Довиждане, Япония!

Корабът тронаво се отделя от пристанище Осака и пори синия океан, но не бърза да се отдели от други японски брегове. На следващия ден акостираме на последното японско пристанище на югозападния край на о-в Кюшу.

В кораба съм настанен в общо помещение на подиум с одеяла заедно с още петима. Гледам океана, снимам и филмирам. Наливаме си чай от автомат, храна също може да се вземе от автомата (безвкусна якисоба), има и ресторант с китайска кухня, където опитвам познатото ми бамбук с месо. Китайският персонал се състои от усмихнати и хубави, стройни момичета. Пътниците са японци и китайци и само един бял, освен мен.

В хола срещам и постепенно разпознавам лицата. Забележително е момиче със зъби като мъниста. Тя е едричка за японка и решавам, че е китайка. Но когато я чувам да говори японски с моя съсед по леговище, разбирам, че се лъжа. Тя е лъчезарна, усмихната, с къса подстрижка и блузка, опъната в красивите форми на гърдите. Интересно е, че именно тя ме заговорва. Джунко Хинаро от Осака е без работа, отива при приятеля си в Шанхай. Каня я в нашата каюта и я запознавам с плановете си. Там е и новият ми познат от Китай — студент в Япония с нелош английски. Китаецът споделя, че чак когато учил английски, осъзнал съществуването на граматика и в частност китайска граматика. Гледаме картата на Китай и им показвам моя маршрут. Джунко се интересува защо катеря — дълга история. Разказвам ѝ за някои от пътуванията и изкачванията, които съм правил. Разменяме си електронните адреси.

## ШАНХАЙ

На 19.05 към обед корабът навлиза в Шанхайското пристанище. Постепенно пред нас се разстилат очертанията на един мегаполис, а пристанището ни показва запуснатата, ръждясала и мърлява социалистическа действителност. Разликата между чиста Япония и мръсен Китай се хвърля в очи. Излизаме на палубата и се снимаме. Правя лека разходка с Джунко. Стоим опрени с лакти на парапета, гледаме се в очи. Тя се изчервява и казва: „Don't embarrass me, I am Japanese!“ Предлага ми да влезем в каютата ѝ да си говорим. Тя е настанена като мен в общо помещение в същия коридор. Аз се отбивам за кафе и после не успявам да я намеря.

Хващам такси срещу пристанището. Таксито е мърляво, шофьорът е весел и нахакан. Цената до хотел „Донг Хонг“ (имам резервация от кораба) е Y10 (десет юана, 1,2 долара). По звука съдя, че слуша футболен мач. Шофьорът прибира парите, без да е пуснал таксиметъра — позната от България картинка, с разлика в степени: тук хората са по-безцеремонни, но, от друга страна, са по-отворени.

На рецепцията на хотела не говорят английски. Настаняват ме в стая с четири легла. Откривам японец от кораба. В съседния хотел откривам „бизнесцентър“ с Интернет, както и гише за билети и информация. Никой нищо не знае за автобуси за Хуан Шан, нито за автогари в Шанхай. Имам карта и мога да откроя гарата и автогарата. Тръгвам на разходка и първата ми мисъл е да вляза в китайски ресторант, ама истински. Натрисам се обаче на уйгурско ресторантче стил провинция 70-те години.

Мустакатият домакин ме лови с поглед и ме настанява, преди да съм отворил уста. Избява многозначително и допускам, че предлага агнешко. Меню липсва, но има поставчица с цифрички и йероглифи. Поднася ми бира в литрова халба и ми тика чиния с кокали от дядото на агнето. Инструментът е едри клечки за хранене. Докато си поискам хляб, се изприщвам. Вместо хляб ми подават салфетки. И това върши работа. Боря се с кокалите и искам нож. Собственикът ми носи ножа, с

който е заклан овенът — голям и опасен. Решавам, че това е първи ход на преговорите за цената, и се смирявам. При второто поискване на хляб ми носят вилица. Одрусват ме с 40 юана (5 долара). Тук е старият, обикновеният Шанхай — пълен хаос и мръсотия. По улицата — всевъзможни сергии, закуски, зеленчуци и плодове, разлети мазнини, черни лепкави субстанции и разрушени тротоари. Тролеите скърцат, клаксоните на колите пищят, а някъде се извисява звук на азиатска музика и протяжен глас. По улицата препуска много опасен поток от автобуси, тролеи, велосипеди и, изглежда, няма пощада, ако се опиташ да пресечеш. Но на светофарите се пресича и на червено, бежешком.

Тръгвам по левия тротоар и си представям, че ще изляза на брега (на реката, която се влива в океана по-надолу), за да разгледам отблизо високата кула и билдингите около нея, които видях от кораба. Озовавам се на пристан, кулата и билдингите са отсреща. Опитвам се да се ориентирам. Намирам каса за билети. Не ми е ясна цената на ферибота за отсреща. В няколкото секунди, които губя в задаване на въпрос на английски, няколко китайци и китайки си купуват жетони, като безцеремонно ме избутват отляво и отдясно. Купувам си и аз и влизам с тълпата в акостиралия ферибот. Ръмженето е ужасно, но се добираме до другия бряг. Разглеждат ме любопитно и от упор. Говорят много, можеш направо да припаднеш от глъчката на звучния китайски.

Отсреща сякаш е друг град от друга държава и цивилизация. Докъдето ми стига поглед, се извисяват тридесет, четиридесет, петдесет и повече етажни небостъргачи. Приятни са на външен вид, авангардна архитектура. Бизнесрайон на банки и огромни фирми. Над всичко това доминира кула със сфера на ниво над 500 м: Asian Tower. Улиците са чисти и спокойни. Разхождат се сякаш други китайци — спокойни и усмихнати — по алеите между зелените площи. Пред кулата виждам красиви момичета и улично сбиване. Имах намерение да се качвам на кулата, но то се изпарява бързо под горещата цена — 500 юана. Продължавам напред по улица с примамливи светлини. Оказва се цял ред луксозни ресторанти: китайски, индийски, виетнамски, корейски, японски. Пред входовете стоят девойки в национални облекла и канят. Въздържам се от лукса и продължавам. Смрачава се. Обстановката става все по-предразполагаща и ми напомня оживената вечер на българска пешеходна зона, с разхождащи

се двойки и привлекателни момичета, облечени приятно, с романтичен привкус на предстоящи емоции.

Връщам се в моя район. Отново разходка по улицата срещу хотела. Спирам и купувам плодове, които плачат за миене. Продавачът предполага пазарлък и аз се пазаря, но, изглежда, все пак се набутвам, защото по-нататък виждам същите плодове по-евтино. Цигарите, които купувам пак с пазарлък за 15 юана, марка „Kent“, са отвратително менте. Намирам приличен ресторант, с чисти маси и плочи за готвене на масите. Подават ми меню, но аз не разбирам нищо. Поръчвам си като начало водка с някаква салата от непознати за мен зеленчуци. Сервитьорките на бара ме оглеждат усмихнато и без свян. Това не е Япония! После вечерям наистина вкусно — някакво печено пред мен месо със зеленчуци.



## КИТАЙСКО МОМИЧЕ

Автобусът, леко раздрънкан и миризлив, се носи по магистрала покрай селища с едри еднообразни постройки и големи къщи. Не се забелязва пренаселване, даже напротив: струва ми се, че селищата са нарядко. В автобуса на седалката от дясната страна е седнала дългокрака китайка. През цялото време тя се гласи, сменя позата си, вдига небрежно полата си и ми показва дълги, прави мургави крака. Бюстът е стегнат и загатнат леко от полуразкопчаната блузка. Косите са свободно пуснати, а лицето е с широки скули, сочни устни и черни, закачливо усмихнати очи. Пръстите на ръцете са дълги и изящни. Видима е вродената грация на жестовете, с които отмята коси, променя положението или се извъръща към мен. Тя седи с кръстосани крака, самата женственост. После ги отваря, обръща, отново събира. Протяга ръце нагоре и очертава идеален бюст.

На погледите ми отговаря скорострелно и насочва към мен колене и бедра. Няма и следа от японски свян. Хващам погледа в един момент и двамата се усмихваме. Какво ли става в главата ѝ? Какви ли мисли ѝ минават? Минаваме покрай голям магазин „METRO“. В един момент я питам от Ханчоу ли е. Тя ме разбира трудно, но потвърждава, че пътува за Ханчоу. Питам я дали знае хотели в Ханчоу и откривам трагичната истина, че тя не знае никакъв английски!

## ХАНЧОУ

Сбогом, красавице! На автогарата в Ханчоу тя усмихнато ми маха за сбогом и поема с чанти и пликове за към къщи. А мен ме посреща заплашителна тълпа нахакани китайци, сякаш банда. Предлагат ми нещо и преди всичко такси. Но аз търся западната автогара. Отивам на гишето и питам за автобус за Хуан Шан. Касиерката не ме удостоява с внимание. Накрая разбирам, след много опити, че за Хуан Шан автобусите тръгват от друга автогара и че тук не е западната автогара. Разписанието, разбира се, е само на китайски. Предавам се в ръцете на таксиметров шофьор да ме води в хотел. (Казвам единствената дума на китайски, която научих тук: Бингуан! (хотел)). Таксито ми струва дежурните 10 юана.

Хотел „Dongmao“ се оказва голям и скъп — довели са ме на място, където трябва според тяхната представа за западняк. Цената за стаята тръгва от 400 юана (50 долара), но аз не искам да дам повече от 100. Накрая се спираме на Y235 (\$30). Но ми искат все пак 400! Защо? Някой от рецепцията се опитва с жестове да ми обясни и се сещам: това е депозит, който се връща сутринта. (Това се оказа практика във всички хотели в Китай. Хотелите се застраховат срещу кражби и повреди.)

Изнервен съм и изтощен от забавянето, неочакваното финансово набутване и принудителното редуциране на маршрута, което неизбежно следва. И всичко само заради тези китайци, които бъкел не знаят английски. Как ги подбират тези кукли на рецепциите по всевъзможни бюра, гишета, хотели и автогари, не знам, но досега никой от онези, които трябва да знаят английски, не знаят. И арогантно изписване на всичко само на китайски! Това не съм очаквал.

Ето какво се предлага за 30 долара: Ток в антрето няма. В банята няма топла вода. Затова пък доставят кана гореща вода за чай. Чаят е част от задължителния реквизит в китайските хотели заедно с тънки пластмасови чехли еднодневки, малка четчица и микроскопична паста за зъби, плюс познатото от старите български хотели малко сапунче.

Но как да се изкъпеш, като няма топла вода? Или може би има. Спомням си един ловешки стар хотел с режим на топлата вода, стаята в който струваше 10 лева, но тук е шестдесет! Хващам слушалката да попитам за топла вода и да поръчам събуждане. Но кабелът увисва безжизнен — скъсан е.

Отказвам се от планираното (с резерви) пътуване до романтичния остров Путошан, недалече от Ханчоу. Няма да ми стигне времето. Ставам рано, без да съм спал нормално. Трябва да хвана автобус за Танкоу (Хуан-шан). Излизам от хотела в мокрия тъмен град, намирам такси. Обяснявам с много зор, че пътувам с автобус за Хуан Шан. Човекът схваща и както се е засилил към източната автогара, обръща и ме закарва на западната. Питам го дали не греша, защото мястото е много забутано и съмнително. Прилича на циганската махала. Но момчето ме уверява, че безжизнената постройка е автогара. Скоро там се появяват първите признаци на живот. Има някакъв автобус, но той ще тръгне след час, и то в друга посока. Пристигат каручки с големи тенджери и отсреща отваря някаква закусвалня.

Замирисва на пържено. Оглеждам „закуските“: тестени парчета, подобни на пелмени, пържени подобия на мекици. Купувам си няколко от тях и пепси-кола. После пия чай и чакам. Отварят автогарата, но автобус за Хуан Шан има чак в десет. Една жена ме хваща и ме води до микробус (маршрутка), цената е като за автобуса — 54 юана. Тръгване — 6,30. Чакаме да се напълни, точно както в България. Но собствениците решават да ни разтоварят след дълго чакане в дъжд, без да разбере причината.

Китайците вървят към Запада с около 25 години изоставане от нас (като менталитет и обстановка). Но вървят бързо: годишен икономически растеж 10–12%! Изглеждат доволни от живота, вихри се бизнес. Страната се оказва по-скъпа, отколкото бях прочел и чул. Тези хотели заплашват да разбият финансовия ми разчет. Другите проблеми са липса на информация и комуникационни бариери, от което следва губене на време.

## КИТАЙЦИТЕ СЕ ВИХРЯТ

Качваме се все пак на някакъв автобус. Той се пълни с хора, чанти, куфари, кашони, торби и дървена каса, широка метър и петдесет. Хора със замах! Не си поплюват и нищо не ги спира. Хранят се обилно и захвърлят хартийки навсякъде, пушат, хвърлят фасовете и плюят. Скоро площадчето се покрива с всевъзможни боклуци. Минава стар китаец и прибира боклука в ръчна количка. Има ли сила, която може да изхвърли боклука от Китай? Изглежда, никой, освен мен не го интересува този въпрос. Явно никой не се притеснява от миризмите и мръсотията.

Пътуваме по разбитото шосе с разбития автобус, минаваме покрай мизерни селища и кални спирки. Мисля си, че Китай прилича на дракон, който сменя кожата си. Той се търка, търка се драконът о дървото на хилядолетната си история. Падат люспи и кожа. Показва се нова кожа и нов дракон отдолу. Картината е грозна, затънали са до гуша в боклуци. Една милиардна циганска махала!

Изпитвам за пореден път шок от чужда култура, но в по-силна степен от Япония и по-различен. Красивите високи чуки на Хуан Шан ме издърпаха тук и си представях слънчев, чист Китай, със спретнати хотели. Книгата на Lonely Planet лъже. Тя спестява на читателя турист мръсотията, липсата на информация и незнаенето на английски. В Пакистан дали ще мога да избегна това?

Автобусът спира често, на всевъзможни места. Спира във всяко селище и освен това за почивки и поправки по пътя. Сега *се питам не кога ще стигнем, а дали ще стигнем* до Хуан Шан (Танкоу). Хората слизат, купуват си закуски, плодове и какво ли не. Ядат в автобуса, хвърлят опаковки, костилки и плюят. Остава само някой да се изпикае и картината ще е пълна, за да се успокоя. Съседите ми по седалка си запалват цигари и ме оглеждат любопитно от упор. Но освен усмивките не можем да си разменим нищо.

11,52 часът. Автобусът се чупи отново. Хората наизлизат и всеки задоволява първични нужди. Търся място край храстите, но китайците,

изглежда, са готови да правят това в самия автобус.

Някак си стигаме до вечерта в Хуан Шан. 200 километра за десет часа!

## ТУРИСТИЧЕСКОТО ГРАДЧЕ ХУАН ШАН

Отсядам в хотел „Xio yo Bilingual“ (Free and Unfettered hotel, буквално: „Свободен и освободен от окови хотел“), познато име от пътеводителя. Намира се човек да говори английски. Персоналът говори малко, учтиви са, макар че в стаята си намирам пепел от цигара. Почистват, а аз с интерес тръгвам по улицата в търсене на ресторант. Не се налага да търся — просто избирам кого да последвам от настоящите домакини.

Дребният човек, г-н Ху, когото следвам в ресторанчето му, не само ме храни вкусно и сравнително евтино, но ме и разпитва, и упътва. Времето е още дъждовно и не става за изкачване. Човекът ме води в банката да си обменя пари, а после и до туристическото бюро, където след дълги преговори си осигурявам двукратен самолетен билет за Chengdu — през Wuhan, с нощувка във Вухан, което е неприятно.

Така ми остава един ден повече тук, за чакане на хубаво време и изкачване. Но се съкращава времето за Чънду. След свършената работа — приятна вечер в ресторанчето. Запознавам се с израелеца Ной и с англичани. Пийваме си с евреина от сладкото вино менте на домакина. Ной идва от Индия, където е от дълго време. „В Индия кастовата система е навсякъде“ според него, въпреки че официално не съществува.

22.05. Дъжд, дъжд, дъжд. Планината е обвита в мъгла и не става за изкачване. Нямам късмет, времето и парите ми се изнизват. Следобед смятам все пак да се изкача по долината (единия от интересните маршрути). Скалните чуки оттук не се виждат. Гледам ги отново на снимки и на картата с илюстрации, която ми продава моят домакин. Изкачването и слизането траело десет часа. Все пак намирам уют, гостоприемство и приказка, а на чаша чай нещата изглеждат другояче. Навън минава хубаво момиче, забързано по делата си, а аз си мисля, че в това забутано, мръсно и прелестно място хората са си

същите, каквито са и навсякъде по света. Няма значение откъде си — ти си си на мястото в този дивен свят.

Сменям си хотела. Прекарвам времето си в пощата, в Интернет и обядвам месо със зеленчуци в много чист ресторант. Тук всички улички са пълни с ресторанти и магазинчета, в които се продават статуетки, чай, хранителни продукти, сувенири, карти и какво ли не. Уличката покрай реката е много мръсна, там е разположен пазарът. Но точно там се пекат най-хубавите „баници“ и всевъзможни закуски.

Градчето е разположено край река, на склонове, и е нещо средно между Чепеларе и Мелник. Някои къщи са много красиви и са строени с размах, подобно на нашите фамилни хотели в планината и край морето. Може да стане направо приказно, ако го поддържат чисто и пипнат цивилизовано. Все пак това е една от няколкото световноизвестни атракции на Китай. Хората изглеждат заможни, и как няма да са. Тук на всеки местен жител се пада по един чужденец, когато дойде истинският сезон. Гражданите са много любезни и любопитни. Малките деца викат от магазини и къщи: Хелюу! Не липсват англоговорещи хора — бизнес!

Сега чужденците не са много, но е май, дъждовен сезон.

Следобед излизам в слаб дъжд по долината на реката, където е сниман знаменитият филм „Тигър и дракон“. На входа на парка се плаща билет.

## ВОДОПАД ХИЛЯДА СТЬПКИ

Подканят ме за разходка на носилка — двама души носят туриста в удобен стол, поставен на две бамбукови стъбла, които носачите отпред и отзад слагат на раменете си. Стар китайски обичай, непривичен за западняците. Покрай буйната река е наредена каменна стълба. Вървя нагоре и се запленявам от невероятно шумната, страстна в своя устрем чиста вода. Надничам между екзотични храсти, наоколо расте свежа зелена гора. Пътят на реката е изсечен в стръмно каменно корито и на места течението се превръща в буен водоскок или водопад, за да се уталожат в дълбок вир. Няма слънце, но картината е прелестна и даже грандиозна.

Спирам на площадки, слизам край реката, докосвам водата, слушам водопадите. Един от тях е повече от сто метра (Хилядата стъпки). Срецам момиче с приказни черти — кръгло лице, свити червени устни и чисто китайско обаяние. Тя се усмихва загадъчно пред обектива. Хора не липсват и в този мокър и мъглив следобед. Двама китайци са достатъчни, за да огласят долината. Слизам омаян от свежестта и стихията.

В градчето ме заговаря млад китаец с британско произношение. Колекционира банкноти и му давам българска. Млад, трудолюбив, отворен човек, който е учил сам английски и се опитва да прави туризъм. Манталитетът му е като на онези студенти живописци от Шанхай (които носеха имената Том, Дейвид и Питър). Това е човешки тип в съвременен Китай — англоговорещ, отворен и прагматичен китаец с начинаещ бизнес. По света и в България идват китайци без английски, правят ресторанти и търгуват, учейки в ход езика.

Китайците не пътуват свободно зад граница. Някои се уреждат чрез корупционни канали и това не са най-добрите китайци, но без съмнение са много прагматични. Никой в Япония не може да си позволи и даже да си помисли такова разюздано и самоинициативно поведение! Японците са заети да станат като другите и да изпълняват безкрайните си задължения, къде време за инициативи.



## КИТАЙСКАТА ВРЯВА

**23.05.** Времето все не се оправя, но тази сутрин поне не вали. Облачно, мъгливо и мокро е, но нямам време и днес катеря. Цел: върхът на основния масив, изкачване по източния път — слизание по западния. Изкачването по стандартен график продължава три часа, а слизането от другата страна — седем. Ще се опитам да изпреваря този график.

На входа на планината — национален парк, се тълпят стотици китайци, които вдигат шум за хиляди. Големи групи от цял Китай са дошли, за да изкачат колективно планината. Подвикват си, събират пари, купуват билети. Нареждам се на опашката. Китайците си викат през рамото ми.

Китайците са 1,3 милиарда, но вдигат врява за 2,6. Има ли повече от един китаец на едно място, а то винаги има, има и врява. Говорят през цялото време, и то не тихо по двама или на малки групички, а шумно и от разстояние. В големия град първото нещо след велосипедите, което стряска, е пищенето на клаксоните. Когато китаецът шофира, той държи всички да са наясно и нащрек, защото е опасен. Но тъй като пешеходците в Китай искат същото, се води люта битка. Пешеходците не обръщат много внимание на засилените коли и си минават където искат. Разминават се на косъм от сблъсък.

Тъй като на Хуан Шан срещнах и японски групи, можах да ги сравня отблизо. Японците си мълчат, те са свити, докато китайците държат всичките им емоции и мнения да се знаят на момента от всички.

Китайците се придвижват масирано и на големи групи. Те са агресивни — ако оставиш само пет сантиметра пред себе си на опашка, там веднага ще се пъкне китаец, преборвайки се с още един-двама други китайци, които се опитват да се пъкнат. При това се разменят не дотам учтиви изрази. В резултат се създава такава дандания, че на километри може да се разбере, че тук нещо дават или продават.

Когато китаецът се пъхне пред теб, той не остава спокоен и доволен, а се обръща назад и вика право покрай ушите ти, за да намери приятелите си и да ги повика. Тогава неговите китайци идват и се залепят отстрани. Те коментират и събират пари, а ако отново им дадеш пет сантиметра, ще се напъхат и те пред теб.

Отпред някой купува стотина билета, но не стигат парите и той вика назад. Отзад не могат да изяснят кой трябва да доплати. Други китайци с пачки юани се натискат да стигнат до малкото гише. Невъобразимото натискане напомня натискането за билети за някакъв концерт на пенсионирана рокгрупа по време на социализма у нас. Аз се поскарвам на английски да не прекаляват с мен и всявам някакъв минимален респект, колкото да се добера до касата и да си купя билет. Почти изцеден, започвам изкачването по алея, която преминава в стълба. Това е много далеч от романтичните ми представи за тихо, спокойно и прелестно изкачване по тънки пътечки и скали.

## СКАЛАТА НА ЛЕТЯЩИЯ МОНАХ

А скалите са страхотни за катерене. Здрав гранит, високи стени, остри чуки. Но това се вижда на час път нагоре, през което време вървим по стълбите и аз набирам скорост, провирайки се между хората в безкрайната колона. Най-трудно минавам под дългите бамбукови „кобилици“, на двата края на които китайци носят строителни материали. Още продължава строителството в този огромен парк. И има лифт, но тези хора бързат нагоре по стръмните безкрайни стъпала, за да носят на гръб по петдесетина кила за надница от 7–8 долара. Китайска работа! Наоколо е мъгла и не се вижда на повече от десет метра. Чудя се кога ли ще се открие нещо. На едно по-широко място по пътеката стълба е монтирано огромно пано с нарисувана планинската панорама на Жълтата планина и вожда Дън Сяо Пин с бермуди и бастунче. Надписът на китайски и английски гласи, че вождът тук е почивал десет минути по пътя за върха на 15.06.1979 г. Китайките в гръб са неразличими от европейките. Застигам руса дама пред мен по стълбите с дълги крака и когато минавам пред нея, се оказва с дръпнати очи! После застигам млад бял мъж и той ме заговаря. Американец, учител по английски. Хвали китайците за тяхното предано приятелство: „They give me everything!“ („Те ми дават всичко!“) Казвам му, че в Япония много се търсят и добре се котират англоезичните учители по английски. Но той не е вдъхновен от такава перспектива — харесал си е Китай. И навярно е прав — при цялата си грубост и мърлявщина китайците са по-нормални за общуване, много по-отворени и разкрепостени от японците.

Моят темп е бърз и се отскубвам напред. След час изкачване стигам поляна с хотел и стотина китайци, които си почиват, пият чай и говорят. Гледайки илюстрираната карта, трябва да съм пред хотел „Небесната столица“. Тръгвам напред по тънка алея за самия връх. Алеята се точи в приказна гора от вечнозелени кедри, специфичен вид, играещи ключова роля в будистките и даоистки истории и легенди.

Във филма „Тигър и дракон“ в такава гора свободният воин и неговата любима се гонеха в полети между дърветата.

Напред се разкрива приказната, фантастична красота на планината. Остри чуки се показват като айсберги от бялото море на мъглата. Това море се движи, вълнува, променя и се разкриват нови шилести чуки, като се скриват първите. Всички тези игли, мечта за катерача, си имат имена, които няма как да запомниш, но в превод звучат много романтично: **Скалата на летящия монах, Върхът на деветте дракона, Върхът на даоисткия монах, Върхът на червения облак, Пещерата на небесното същество, Лъвският връх, Върхът на пурпурния облак, Осемнайсетте архата, Безсмъртният сочещ пътя...**

Скоро стигам самия връх, на поляна пред метеорологичната станция. Построени са павилиони за закуски на баснословни цени. Продават се и бастунчета за ходене в планината, заедно с много сувенири. Китайците тук оредяват, повечето са останали назад. Мога да почувствам тяхната радост и приветливост. Тук те спират глъчката и се отдават на мълчаливо съзерцание. Любопитни са и търсят контакт. Има англоговорещи, поне в скромна степен, достатъчна за запознанство и споделяне на тръпката. Правим си снимки.

Дотук — 7 км — съм за 90 минути, час и половина вместо за 3 часа по график, а можех да се изкача и по-бързо, ако не беше „тапата“ от хора надолу по стълбите.

Каменната пътека продължава по гребена към Скалата на летящия монах. Това е скално крило, крепящо се незначайно как върху тясна естествена площадка на върха на отвесна скала. Малки стълбички водят към площадката. Открива се невероятна гледка. Отвсякъде се извисяват гранитни стени и гребени. Как ме е яд, че не съм с партньор и е толкова мокро (отделно, че китайците забраняват катеренето на чужденци). Мислено прокарвам турове по стените.

След дълго обикаляне и разглеждане в района на главния връх потеглям надолу. Слизането е по много стръмна тясна каменна стълба, която се провира между кулите и се точи по самите стени, издълбана в гранита. На места тя се превръща в тунел или мост. Китайците са я оформили удобна и при това въздушна. Жалко за тази мъгла, която скрива почти всичко. Но се усеща величието на пейзажа. Виждам безкрайните жълти стени, които се губят надолу без дъно. Маршрутът

за слизане е 15 километра. Вземам го за два часа и половина (150 мин) при график седем часа.

Долу, в края на пътя, има огромен будистки храм. Архитектурата ми е позната от Япония, където тя е пренесена и размножена в стотици и хиляди храмове. В началото на шосето моят домакин мистър Ху ме чака до маршрутно бусче. Той е изумен, че се появявам толкова рано — часът е 1,30.

## ПРОСВЕТЛЕНИЕТО

Самите имена на върхове и храмове говорят за мистична традиция. Тук много монаси са търсели покой и просветление. Много художници са се вдъхновявали, за да изобразяват Дао или нирвана. Храмовете имат също чудни имена: **Храм на благодатната светлина, Храм на новолунието.**

Монасите са идвали в планини като тази, с цел да проникнат в тайнството на света и в границите на живота, слушайки мъдри учители. Навярно някои от тях са навлизали в пласт, който е недостъпен за нас. Със сигурност повечето гости на тази планина не са намерили прозрение, но са намерили спокойствие, усет и респект към това тайнство. Навярно планината е ставала ням свидетел на човешки чудеса. Но и сега, както тогава, се намират майстори, които водят другите от позициите на знаещи истината отвъд думите. Такива са японските роши, вероятно има такива и в Китай. В тибетските и китайските предания е пълно с летящи монаси, с йоги, които умират и се връщат в този свят, и йоги, които разтопяват ледове с телата си. Такъв е бил поетът — магьосник и светец Миларепа. Във висока степен историите за техните дела са плод на въображението. Но чан-учителите не са отдавали значение на подобни чудеса. Тяхното внимание е било насочено към мястото, където смъртта и животът се виждат като две страни или фази на един по-голям процес.

След чудесен обед се натоварвам и с помощта на мистър Ху хващам малък автобус за Тунши (Tunxi). Изпраща ме и другият китаец с чудесния английски. Качвам се и се отдавам на гледката по долината. Редят се скали, гори и селца. На рамото ми китаецът кротко заспива. Аз се опитвам да снимам, но не се получава — автобусът е бърз и доста вибрира. Точат се пейзажи и мъгли. Минава час. Мисля си отново за онези неща, които изложих по-горе. Обзема ме тъгата, позната ми от края на всяко приключение. В този момент китаецът до мен се събужда от мислите ми, освобождава ме от тежестта си, понечва да ми възрази, но поради незнание на езици се отказва,

извърща се на другата страна, изхравва се и се изплюва шумно между седалките. Така той изразява отношението си към празните ми мисли.

Дълбокото невежество относно будизма и Буда, неграмотността и отказът от четенето на сутри в китайските чан-манастири и японските дзен-храмове е довело до много недоразумения относно историята, символиката и смисъла на будизма. Но така се получава с всяка религия, когато обикновените хора я замесят със суеверие, легенди, шамански разкази и всевъзможни приказни образи, дошли от неизвестни исторически и психологически дълбочини.

## АРОГАНТНОСТ И БОКЛУК

**23.05.** Самолетът за Вухан закъснява. Летище Тунши е един китайски признак на западизация и посткомунизъм. Четири огромни портрета на вождовете Маркс, Енгелс, Ленин и Мао са изместени от рекламни билбордове на коняк и вносни часовници.

И тук както в Япония няма адреси с имена на улици и номера. Вместо абстрактното име се използва конкретното посочване. Това е дълбоко вкоренена форма на мислене и език. В китайския език граматическата функция се определя от мястото на думата (йероглифа) в изречението, а не чрез абстрактни правила. Макар и по-сложна, японската граматика също се определя от подобна локация.

**24.05.** В самолета при мен сяда Алис от Щатите, която пътува с група тайванци из Китай. Тя е в Тайван по линия на доброволната организация „Ротари клуб“.

Както чух от евреина Ной, в Индия кастовата система си съществува въпреки закона. В Япония пък хората сами създават тотално общество на конфуцианска основа. В Китай, както разбирам, съществува подобна семейна структура, но тя е по-трудно видима, по-разлята и нечиста. На повърхността се вижда една тотална пазарна агресия. Мека форма на подобно състояние си спомням в България в началото на прехода. Понеже самолетът закъснява вече повече от час, а мен ме връщат за ножичка в джоба, обсъждаме с Алис безобразията в Китай. Аз плахо забелязвам, че би било добре все пак да се извинят на пътниците. Тя пояснява: „They are communists. They do not make any excuses!“ (Те са комунисти. Не правят никакви извинения!)

На летището във Вухан тайванската екскурзоводка ме насочва към шофьор на такси, който със знаци ми обещава да ме закара до близък хотел за 20 юана и да ми намери стая за към 100–200 юана. Натоварва ме на таксито заедно с жена си и препускаме около 40 минути към града. Аз не горя от желание да разгледам Вухан, а искам да продължа полета си утре сутринта за Чънду. Но как да му обясня. От време на време го докосвам отзад по рамото и изразявам учудване



от дългия път. Той ме успокоява. Явно обаче километрите са много за уговорената цена от 20 юана (2,40 долара). Влизаме в града и спираме пред голям хотел (тук няма малки). Цените обаче започват от 300 юана за чужденци (за китайци цените не са изписани на таблото и не са ми известни). Оттам продължаваме към друг хотел. Тук вече се появява надежда. След кратки преговори стигам до цена 240 юана (30 долара) за самостоятелна стая: цена, с която съм се примирил. Това са шейсет лева, а в България за подобни стаи няма да дам и десет. Подавам на шофьора банкнота от 100 юана и той я прибира. Напомням му:

— Дължите ми ресто от 80 юана. Вие казахте, че ще ме возите за 20 юана.

Той настоява:

— Няма ресто. Пътят беше дълъг.

— Вие ми обещахте хотел близо до летището.

Кипя от възмущение за загубеното време и пари. Упорито си искам рестото и той се свързва по мобилния си телефон с шефа. Аз обяснявам по телефона:

— Ще се оплача на полиция, ако този човек не ми върне рестото.

Записвам си номера на таксито и шофьорът се вразумява. Жена му го успокоява и той ми връща рестото. Горе в стаята естествено няма топла вода. От прозореца виждам дъждовната панорама: сиви блокове, докъдето стига поглед, а долу — купища боклуци. Панталонът ми е безобразно мръсен и го пера.

## КИТАЙСКО ПАЗАРЕНЕ

**24.05.** Вухан — Чънду. На сутринта рано, в четири, панталонът е още мокър. Намирам чистачката на етажа и я моля да ми го изглади. Цената е 10 юана, добре. Но след час панталонът още не е докоснат. „Утре“, ми обяснява шефката на камериерките. Хващам се за главата и си обличам мокрия панталон. На рецепцията десет минути не ми стигат да се разбере с тях за автогарата. Търся такси и ми обясняват, че има тяхно такси за 8 юана. Но шофьорът ми иска 100, а после сваля на 80. Кара ме в района на автогара, където друга нахална госпожа ми предлага таксито си за летището срещу 100 юана. Влизам в туристическата агенция до автогарата и ми обясняват, че автобусът за летището е тръгнал. Питам за следващия, има за 9:30, но самолетът ми е в 10. Започват да канселират билета ми за Чънду, защото не ме разбират, естествено, не говорят бъкел английски. Десет пъти повтарям: „No canceling“, докато ми върнат билета. Принуждавам се да се кача в таксито, като настоявам за цена 50 юана. Шофьорката сваля на 80, аз си вземам раницата и тръгвам. Тогава тя ме вика и намира още една пътничка. Плащам 50 юана до летището. Стигаме навреме.

Китайският пазар е място на битка между воли. Пазаренето е жестоко. На гишето за туристическа информация правя пореден опит за получаване информация за трасето след Чънду, но не ме разбират. Обменям валута за летищната такса и какво ли не, защото тук парите просто се топят. В Китай ме сполетяват всеки час удари от най-различен вид, предимно информационни, с времето и с парите. Доволен съм, ако постигна малко по-лошо от най-лошото, което съм очаквал. За удоволствието да посетя Вухан за четири нощни часа си платих общо 320 юана (към осемдесет лева), като можеха да бъдат 600.

## ЧЪНДУ, СТОЛИЦА НА СЪЧУАН

На летището в Чънду намирам международното крило, оставям раницата и обикалям да търся информация и билети за нататък: Исламабад, Урумчи, Кашгар. Никой не дава никаква информация. Тук няма такова бюро. Влизам даже в административното отделение, но и там никой не знае английски. Косите ми побеляват с тези хора. Започва заплашително да се очертава перспективата да прекарам тук една нова безполезна и скъпа нощ. Решавам да се върна във вътрешни линии, навън виждам бяло момиче и я заговарям. Оказва се американка Меган, студентка или докторантка по лингвистика. Тя ме завежда с питане до цял ред гишета на китайски авиофирми, които предлагат билети за цялата територия на Китай. Намираме вариант за двустепенен полет от Чънду за Урумчи и от Урумчи за Кашгар — последния голям град преди границата с Пакистан. Няма пряк полет за Кашгар. Налага се да изкарам една нощ и в Урумчи.

Ето как доста от планираните неща за Китай се изпаряват или променят. Времето за Путошан и Емей шан отива за безобразни градове като Ханчоу и Вухан.

Остават ми два-три часа за Чънду. Градът е отправна точка за експедиции към Еверест, Чо Ою и други осемхилядници и седемхилядници в Тибет — Непал. Тук е място да потърся хубава палатка и котки. Естествено, никой нищо не знае, включително Меган, за магазин за екипировка и инвентар. И от това трябва да се откажа! Разхождам се по една улица срещу аерогарата, търся нещо за хапване. Веднага се опитват да ми пробутат боклуци за десетина долара и се отказвам. Качвам се на едно такси-каруца и намирам китайски батерии за камерата и филми за фотоапарата (закупените батерии са почти на нулата). Намирам и суха, добре пакетирана китайска храна: месо, супи, ядки, която после влача до родината и изхвърлям поради простия факт, че не става за ядене от българи.

**24.05.** Полет до Урумчи. Гледам надолу панорамата на Западен Китай: жълти пустини се редуват с бели върхове. Самите планини са

пустинно кафяви. Селищата са малки и явно обработват земите, защото виждам правоъгълници. Не виждам реки.

## ЕКСКУРЗОВОДКАТА ЯН ДЖИЕ

**25.05.** Урумчи. Кацаме във вечерен час, но е светло и слънчево. Оказва се и горещо. На летището ме подхваща изключително симпатична и приветлива китайка, говореща английски. Представя се с името Мишел. Истинското ѝ име е Ян Джие. Тя е от туристическа агенция. Натоварва ме на автобус и ме кара в центъра на града, където ме настанява в апартаментче за 150 юана (12 долара), място много по-хубаво от всички, в които бях настаняван досега в Китай. Мишел е учила и преподавала английски в частно училище. Запознава ме със своята колежка и колега от агенцията, които са ангажирали хотела. Говорим за евентуално изкачване на връх с името Богдан(!) в близката планина Тянь шан. Няма как да не си помислиш за българската предистория — най-високият връх на Тянь шан, в рамките на Киргизия, се казва Хан Тенгри, по името на божеството Тангра. Китайците са учудени и изразяват възхищение, но не знаят достатъчно. Според момчето само стигане до основата на Богдан трае един ден.

Каня ги да пийнем по нещо в града. Водят ме на много оживено място в малък бар-ресторант с вкусна храна. Поръчвам си водка и сок, препоръчвам им същото. Това се оказва трудно за бармана, но намира бутилка китайска водка и я слага на масата. Те пият малко. Скоро момичето и момчето си тръгват и оставаме сами с Мишел. Тя се оказва много добра и интелигентна девойка, при това привлекателна. Проявява искрен интерес към моите пътувания и катерения. Седим късно в нощта на открито под пълна луна. Разговорът е дълъг. Говорим за Китай, за България, за пътувания и катерения и тя ме изпраща до хотела.

„I love China!“ („Аз обичам Китай!“), каза Ян Джие с най-неподправена искреност. Тя работи за някакви си 500 юана заплата — около \$60, при цени по-високи от нашите! А плащат квартира с брат ѝ. Как ли ще говори за България една млада българка, ако работи за 100 лева и плаща квартира? Контролът върху малкия човек е пълен. И тук,

както в Япония, манталитетът е колективен и всеки е оплетен в мрежа от задължения.

**26.05.** Урумчи е неочаквано голям, милион или два. Горещо е, но по улиците не е мръсно. Хората са предимно **уйгури**, един близо дванадесетмилионен народ със собствена култура. Те са мюсюлмани, а приличат на най-старите българи — с леко дръпнати очи. Надписите на улиците са на китайски и на уйгурски (арабска азбука). Носи се ориенталска музика, но по стените на сградите има големи реклами западен стил. Тази принудителна спирка и отклонение от правата линия се превърна в малък празник за мен: ясното и топло време, хубавият хотел, прекрасната вечер и приятната разходка из този наистина екзотичен град ще останат като силен спомен. Следобед летя за Кашгар. На рецепцията на хотела въпреки усилията ми с английски и жестове не успявам да получа информация как да стигна до летището. Учтивият Ахмат от малкия ресторант, където обядвам, ме взема със себе си. Хващаме автобус, после го сменяме и се разделяме. Оттук на петдесет метра е аерогарата.

Качвам се на Turist Information counter. На огромното гише се подпират три униформени и хубави кукли, на фона на огромни карти на Китай и на света със светещи имена на градове, за които има полети. Трепвам, защото виждам, че има полет направо за Исламабад. Дали може да сменя билета си и да летя оттук за столицата на Пакистан? Оказва се невъзможно да разбере.

Когато се приближавам с радостна усмивка, те в хор ме посрещат:

— Can I help you?

— Can you give me information for the flight to Islamabad?  
(Можете ли да ми дадете информация за полета до Исламабад?)

— ???

— Information!

— Information? — повтаря като ехо една от куклите. Явно не знае думата. Соча електронното табло зад тях с огромната карта и линиите на полетите.

— Islamabad?

— No Islamabad!

Опитвам се да посоча линията на полета Урумчи — Исламабад, но тя нещо се насмита и зацепва. Момичетата се държат досущ като

японските си колежки и извикват шефа, който говори английски. Лошата новина е, че нямало автобус от Кашгар към Пакистан, но ще видим — не им вярвам на тези специалисти по „information“.

Други китайски кукли с други униформи от ресторанта горе ме канят:

— Welcome to Urumqi! — Качвам се и питам с усмивка:

— Do you have a menu? (Имате ли меню?)

— Yes, thank you! (Да, благодаря!) — пропява момичето в елегантна зелена униформа, но не ми подава меню. С това разговорът се изчерпва, изчерпват се и моите мераци за общуване. Също като в Япония, точно онези, които трябва да знаят английски, не го знаят, а най-неочаквано се натъкваш на някой, който го знае добре, примерно уйгурът Ахмат, който сервира в ресторантче.

Познанството с Ян Джие — Мишел, въпреки взетите имейл адреси е приключило. Същата ситуационна „етика“ забелязах и при японците. Тези хора не са свободни и отговорни пред човека, а са изпълнители на роля в ситуация дори когато общуват най-искрено и дълбоко. Има смущение в тях, когато се отварят пред западния чужденец. Те се увличат в контакта и после биват връщани „в пътя“ от своите близки. Китайците пазят „лице“ също като японците и за тях е важно не да изпълнят ангажимент или да останат верни на ново приятелство, а да запазят адекватното си присъствие в китайския (японския) колектив.

## СЕМАН ХОТЕЛ В КАШГАР

**25.05.** Вечерта кацам в Кашгар. На изхода ме хваща отново туристически агент на име Ахмед. Странно: в тази част на Китай, където туризмът е далеч по-неразвит от източния, те посрещат агенти с английски, докато в Шанхай, Вухан и Чънду няма и помен от такова нещо. Това ли е неразвит Китай? Или става въпрос за друга култура, просмукана от спецификата на уйгурските традиции на гостоприемство?

Така или иначе натоварват ме на микробуса на път за „Семан хотел“, „един от 25-те най-добри хотели на света“, според листовката и анонса. *Семан* хотел е разположен в сградата на бивше руско посолство. В момента е в ремонт и по коридорите не е съвсем чисто. Но хотелът донякъде оправдава гръмката и смехотворна реклама: предлага много услуги. Първата в списъка е „Massage GM“. В началото не обръщам внимание, защото съм уморен. Уговаряме се с Ахмед утре да разглеждаме града, ще му платя такса и ще платя пътните. Изкъпвам се с хладка вода, пия чай и се каня да изляза. Телефонът звъни и женски глас ми предлага масаж. Аз механично отказвам. После обаче се сещам за обявената услуга и се досещам за смисъла: GM трябва да значи „джентълмен“! Разглеждам по-подробно списъка с телефони и услуги. Оказва се, че номерът е същият като на услугите гримиране, подстригване, изобщо „Beauty Barbbery“. Както и да е, късно е и съм уморен. След малка разходка наоколо си лягам, без да подозирам, че барът на хотела е отворен в този час.



## ОРИЕНТАЛСКИ ГРАД

**26.05.** При мен са Ахмед и неговият шеф от туристическата агенция към хотела. Обсъждаме възможно изкачване на седемхилядник в пустинята с водач, но не ме интересува. Цял ден обикаляме ориенталския град с мръсни и недотам асфалтирани улици. Ресторантчетата примамливо димят. Навсякъде се готви вкусна храна и гвоздеят е „полов“, пилаф по нашенски: месо с ориз и подправки. Този полов е по-различен, в него има и царевични раздробени зърна, и непознати подправки. Адски вкусен! Посещаваме ислямска гробница, принадлежала на голям уйгурски водач преди векове. Ахмед ме води и на животинския пазар, където се предлага всякаква твар от котка до камила.

Из града звучи ориенталска ислямска музика. Момичетата са хубави и приветливи. Смесени са китайци и уйгури. Пазарът е огромен и пъстър. Продават се килими, красиви шалове, всякакво облекло, ножове и пак ножове, ядки, стафиди и чай, чай, чай. Начинът, по който тези хора продават, е толкова изкусителен, че без да се усетя, олеквам със стотина долара за подаръци. Купувам кехлибарен медальон с пазарлък от 100 до 18 долара и дамски шал. Купувам ядки, стафиди и чай за трекинга. Посещаваме магазин и там се дозареждам с добре опакована суха храна и сокове на прах. В турски магазин намирам български чайове — тук, в столицата на чая, Ахмед ми урежда и газ за примуса. Навиват ме да остана и да правя трек тук, на юг има седемхилядник. Тарифата е двайсетина долара дневно плюс таксата за изкачване. Но снимката му не ме вдъхновява — пясъци и лед. Вечеряме шишове и какво ли не в ресторант с хубава кухня и без мазни мустакати физиономии.

Моят автобус тръгва утре в седем за Сост, Пакистан.

## КИТАЙСКИ МОМИЧЕТА

А това е последната ми вечер в Китай. Отдавам се на екзотични удоволствия. Нека посетя бара към хотела. Там ме посреща червена светлина и учтив китаец, който с първото изречение ми предлага „Chinese girl“. Питам за цената — сто юана! Добре, нека да видим какво предлагате. Китаецът ме въвежда в малка стаичка, където пред безалкохолно и на цигара кротко седят няколко хубавици. Запознават ме с лъчезарна черноока красавица. Водят ни в друга стаичка с диван. Сервират ни безалкохолно и ядки. Идва шеф и иска 20 долара. Момичето се усмихва с най-слънчевото изражение, но не знае английски.

Опитваме се да контактуваме, но строго ограничено — таксата е за компания. А после се натъквам на високонадарена чаровница, но не ми носи очакваната тръпка. Падам си по стегнати и гъвкави момичета. Барът е в тъмночервено, китайци и китайки седят на питиета и люпят семки на фона на ориенталски мазни рокбалади. Сядам на масичка до двете момичета. Но междувременно става късно и си казвам, че трябва да поспя. Извинявам се, че ще изляза за малко, и се качвам по стълбите към стаята си.

Дамският състав на „Beauty Barbery“, отговорен за ред прелестни услуги, се появява на полутъмното стълбище. Момичетата, пет на брой, слизат крадешком. Красиви, усмихнати, стегнати, секси и загадъчни. Гримът е пестелив, прическите са професионални, блузките, поличките и дънките очертават тела на танцьорки. Бюстиетата скриват и откриват достатъчно, за да привлекат един доста пийнал и любопитен мъж. Разговарят тихо и се кикотят приглушено в шепите си. Усмихват се лъчезарно и предлагат своя „масаж“.

— You are really beautiful! — искрено се възхищавам аз. Трудно е да се спреш на една от тези китайки — всички са хубави, по на осемнайсет-двайсет. Между тях разпознавам шефката — тя е с десетина години по-голяма. Именно тя повежда деловия разговор: цената на едно момиче за час е 400 юана (\$50). Знам, че в София за

чужденци е горе-долу същото, но тук бюджетът ми е насочен към друг тип разходи. Това обаче си заслужава — да опитам с красива млада китайка. Гаджетата са ефирни и ми хрумва да си взема две, но преговарям настойчиво за по-ниска цена. Каня ги в стаята си. Спирам се на най-чаровните, които показват специално отношение.

— This girl 300, this — 400.

— How about two of them — that one and that one?

— Together, for one hour, 700. Моят отговор е:

— OK, but two hours!

„Какичката“ е непримирима, за тях аз съм платежоспособен западен клиент. Но от друга страна съм интересен и по погледите на момичетата разбирам, че ако зависеше само от тях, биха дошли и без такса. Изнизват се и аз влизам в банята за душ. После си наливам питие. Обаждам се на написания номер и казвам:

— OK, 800 for the two for two hours.

— OK!

Минават двайсет минути и на вратата дискретно се почуква:

— Ни хау! (Здравейте!)

— Ни хау!

Момичетата — свежи, гримирани и ухаещи, влизат като полъх. Те са различни — едната има чисто китайска форма, с наклонени абаносови очи, а другата е синеока и лъчезарна. Имат най-стегнатите пъргави дупета, които съм виждал. Часът е близо четири, а автобусът ми е в 7:30! Пием по чаша водка и доуточняваме нещата. Момичето със сини очи, цъфтяща усмивка, яркочервени устни без червило и европейски вид, ме целува и аз се отнасям. На другото легло се изляга и си отпива от питието другата девойка с типично китайско изсечено красиво лице и перфектно тяло.

Гледаме се в бляскаво синьо и усещам тръпката в нея, която се предава и на мен. Усещам тънкия език на устните ѝ в устата ми. Галя я по лицето и я целувам по устните и ушите. Тя гали окосмените ми гърди. Обхождам тялото ѝ с устни. Гърдите ѝ са малки и заострени. Долу е оформила малък триъгълник. Изненадващо е бяла и нежна. Усещането е вълишебно — плътна и пулсираща. Обхващам я с длани и се отнасям на китайското небе, а тя не спира да се увива и обръща...

Другото момиче ме гледа от дълбините на Китай и ухае несравнимо. Тя е тъмна, лицето ѝ е скулесто, очите наклонени и черни, косата права до раменете. Гърдите са невероятно стегнати и танцът им ме хипнотизира. Ръцете и краката ѝ са източени и елегантни, пръстите на ръцете ѝ са дълги и изящни, а движенията ѝ са трепетни и отмерени. Докосвам я, галя я нагоре и надолу, а тя се разтваря в сред конвулсии и стенание. Връщам се с целувки до устата ѝ и тя казва: „нихау“... Откъсвам се и запалваме по цигара с водка. Казвам:

— *You are beautiful!* (Красива си.)

Тя ми отговаря:

— „Тан чау бин цзя мо воу гу“, или нещо подобно.

Аз го обръщам на български:

— Тялото ти е като на тийнейджърка.

Играта на развихряне и затихване продължава. Времето минава неусетно, става шест... Оставаме прегърнати дълго и трудно се разделяме.

Опаковам трескаво багажа си и слизам във фойето. Там Ахмед ме чака и ме успокоява, че автобусът обикновено чака пътници, за да се напълни, и чак тогава тръгва. Усмива се закачливо и ме пита как съм прекарал нощта.

— *Wonderfull! Terrific!* — искрено отговарям. Хващаме такси за автогарата.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.